

Arrest

nr. 189 808 van 18 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 maart 2017 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 13 augustus 2016 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan.

Op 9 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13/08/2016 werd ingediend door:

Naam: ÿ.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: 07.04.1985

Geboorteplaats: K.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door art. 40bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Uit het negatief advies van de Procureur des Konings van Antwerpen dd. 03.03.2016 blijkt het volgende:

- bewijs van onderzoek naar de relatie door het parket, met het ongunstig advies van dd. 3/03/2016 om de wettelijke samenwoning te erkennen. Deze documenten bewijzen dat het parket een onderzoek heeft gevoerd naar de waarachtigheid van de relatie van betrokkenen. De waarachtigheid van de relatie staat hier echter niet ter discussie, wel in hoeverre het een duurzame en stabiele relatie betreft waaraan verblijfsrecht kan worden ontleend.

Het negatieve advies van het parket is als volgt:

Uit onderzoek blijkt dat de verklaring van wettelijke samenwoning kennelijk enkel gericht is op het verkrijgen van verblijfsrecht in het voordeel van betrokkene. Meneer kwam in het voorjaar van 2015 naar België en verblijft sinds dan illegaal. Op basis van de wettelijke samenwoning zou meneer verblijfsrecht kunnen verwerven.

Veder is er sprake van een zeer vaag ontmoetingsrelaas en relatieverloop: Betrokkenen zouden elkaar via het werk hebben leren kennen omdat het bedrijf van meneer, in Turkije, beroep deed op een bedrijf waarvoor mevrouw werkte. In oktober 2013 ging mevrouw op werkbezoek naar Turkije en hebben betrokkenen elkaar ontmoet. Mevrouw zou vervolgens nog enkele keren naar Turkije zijn gereisd doch wanneer dit was en hoelang dit was is onduidelijk. Vervolgens kwam meneer in het voorjaar van 2015 naar België om met mevrouw te gaan samenwonen. Het is zeer vreemd dat meneer zijn bedrijf in Turkije plots gesloten zou hebben om zich vlug in België te komen vestigen zonder een oplossing te zoeken voor het bedrijf terwijl hij zelfs werknemers in dienst zou gehad hebben.

Bovendien leggen betrokkenen vage en tegenstrijdige verklaringen af over het bedrijf van meneer en over het bedrijf waarvoor mevrouw werkte. Volgens mevrouw is het bedrijf van meneer failliet gegaan terwijl meneer dit ontkent. Het is ook opvallend dat meneer zich de naam van het bedrijf waarop hij beroep deed en waarvoor mevrouw werkte niet meer kan herinneren. Mevrouw kan zich de naam van het bedrijf waarvoor zij, weliswaar niet officieel werkte, evenmin herinneren, noch het adres van haar werkgever. Het is bovendien niet duidelijk of dit nu een reclamebedrijf was of een bedrijf dat handelde in auto-onderdelen. Over haar huidige job brengt mevrouw ook geen enkel bewijsstuk bij.

Leeftijdsverschil: Tussen betrokkenen is er een leeftijdsverschil waarbij mevrouw 7 jaar ouder is dan meneer.

Tegenstrijdige verklaringen: betrokkenen leggen tegenstrijdige verklaringen af over essentiële zaken, zoals over het moment waarop meneer naar België kwam, het avondeten de avond voor het interview

bij de ambtenaar burgerlijke stand, het verblijfsadres van mevrouw in Turkije, de activiteiten het weekend voor het verhoor bij de politie en de contacten van meneer met zijn kinderen (minstens om de twee weken 1 bijna dagelijks via skype).

Onwetendheden: betrokkenen zijn erg onwetend over mekaar. Mevrouw kan bij de politie niet vertellen hoe de kinderen van meneer heten en kent ook hun leeftijden niet. Gezien de kinderen van meneer nog zeer klein zijn, 8, 6 en 2 jaar, en meneer hen via de telefoon hoort is het vreemd dat meneer niet over hun zou vertellen. Meneer kan niet veel vertellen over de studies van de dochter van mevrouw die bij hun woont en denkt zelfs dat de dochter geneeskunde studeert terwijl zij secundair Onderwijs volgt.

Kennismaking met de familie: ondanks het feit dat mevrouw meerdere keren naar Turkije reisde heeft zij nog geen kennis gemaakt met de kinderen van meneer, noch met zijn vader, broer en zus.

Leugens: betrokkenen vinden het niet nodig om eerlijk te zijn tegenover elkaar hetgeen vreemd is voor personen die een duurzame relatie zouden hebben. Zo betaalt meneer geen onderhoudsgeld voor zijn kinderen die in Turkije wonen maar krijgt hij wel 250 EURO per maand van mevrouw om dit door te storten naar zijn kinderen. Mevrouw is ervan overtuigd dat meneer dit doorstort naar zijn kinderen terwijl dit niet zo is gezien meneer dit geld aanziet als zakgeld en hij het gewoon zelf spendeert.

Bewijzen van een duurzame relatie: Betrokkenen brengen geen bewijzen van een duurzame relatie bij en uit hun verklaringen blijkt niet dat ze samen activiteiten doen, uitstapjes maken, gezamenlijke hobby's hebben... Over één uitstap naar Brussel vertellen zowel dochter hierover leggen ze dan weer tegenstrijdige verklaringen af. Zijn ze met de auto of met de trein naar Brussel gegaan? Hebben ze iets gegeten of niet?

Op basis van deze bewijsstukken kan niet worden vastgesteld dat betrokkene een duurzame en stabiele relatie beoogt met mevrouw K., S. S. (RR ...).

Van een gemeenschappelijk kind is nergens sprake.

De Dienst Vreemdelingenzaken volgt in deze de Procureur des Konings en weigert het partnerschap te erkennen.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van minderjarige kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Gezien de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon wordt betwist, is het redelijk te stellen dat betrokkene, als volwassen persoon, een eigen gezins- en familieleven in het land van herkomst kan uitbouwen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van de 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Ook meent de verzoekende partij dat er *in casu* sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Evenwel is de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende, er is immers sprake van een onredelijke beslissing.

Zo werd de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd, want verzoeker heeft "niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door art.40bis§2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben."

Evenwel werd er reeds een onderzoek gedaan naar de intenties van verzoekers in het kader van de registratie van de wettelijke samenwoning. Immers, een 'schijnwettelijke samenwoning' doet zich voor wanneer "ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende" (artikel 1476bis Burgerlijk Wetboek).

Bij een ernstig vermoeden van schijnwettelijke samenwoning kan de ambtenaar van de burgerlijke stand de melding van de wettelijke samenwoning in het Rijksregister maximum twee maanden uitstellen, te rekenen vanaf de datum van het ontvangstbewijs. Om bijkomend onderzoek te voeren en eventueel advies te vragen aan het parket. Het advies van het parket is niet bindend.

In casu, is dit onderzoek dan ook gebeurd. Er werd gepeild naar de intenties van betrokkenen en naar de intentie om een verblijfsrechtelijke voordeel te verschaffen die gepaard gaat met de het statuut van wettelijk samenwonende.

Het moge duidelijk zijn dat er op 21 april 2016 een schrijven uitging van Stad Antwerpen waaruit duidelijk blijkt dat de wettelijke samenwoning van betrokkenen werd goedgekeurd. Dit nadat er reeds onderzoek werd gevoerd naar de intenties van betrokkenen, waarbij het advies van het parket werd gevraagd. De wettelijke samenwoning werd geregistreerd en vermeld in de Akte van de Burgerlijke Stand.

Wanneer verweerder overgaat tot motivering van de bestreden beslissing waarom betrokkenen niet aantonen dat zij 'als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben', wordt er door verweerder enkel en alleen verwezen naar het advies van het Parket dd. 03/03/2016. Het moge duidelijk zijn dat dit advies niet werd gevolgd en dat uit de omstandigheden niet bleek dat de intentie van een van partijen kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Bovendien is het erg opmerkelijk te noemen dat verweerder refereert naar het advies van het Parket om een tijdsgebonden kwestie duidelijk te maken. In de motivering van verweerder, in casu dus het advies van het parket, wordt met geen woord gerept over het tijdsverloop van bepaalde ontmoetingen of hoe lang betrokkenen elkaar al kennen. De motivering refereert daarentegen enkel naar de intenties van betrokkene betreffende hun relatie! Hierover werd reeds uitvoerig een onderzoek gevoerd door de Ambtenaar van Burgerlijke Stand. De feitelijke overwegingen die ten grondslag liggen aan de beslissing worden aldus niet weergegeven door verweerder.

Enerzijds stelt de bestuurlijke overheid dat er geen elementen zijn die aantonen dat de intentie van één partijen er zou op gericht zijn om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen daar er geen sprake is van een schijnwettige samenwoning, anderzijds stelt verweerder dat partijen geen duurzame relatie zouden hebben. Begrijpen wie begrijpen kan.

Er is sprake van een manifeste beoordelingsfout en een tegenstrijdige beslissing door enerzijds de wettelijke samenwoning van partijen te erkennen en anderzijds in huidige beslissing te stellen dat er sprake is van een onstabiele relatie. Er dient bovendien op gewezen te worden dat verweerder in zijn motivering kenbaar dient te maken waarom er geen sprake is van een duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar.

Het moge duidelijk zijn dat er een foute beoordeling heeft plaatsgevonden en er sprake is van een onzorgvuldige werking en communicatie tussen de verschillende overheidsdiensten.

-Verder leest verzoeker in de motivering van de bestreden beslissing niets over de verwarrende etappes die reeds doorlopen zijn, en die mogelijks wijzen op het gegeven dat er andermaal een vergissing zou kunnen gemaakt zijn...

Op 21 april 2016 kregen verzoekers het bericht van de Ambtenaar van Burgerlijke Stand dat de wettelijke samenwoning in de bevolkingsregister werd overgeschreven.

Uit mailverkeer met de bevoegde dienst blijkt eveneens dat er al heel wat onduidelijkheden waren en vergissingen werden begaan in de procedure wettelijke samenwoning:

-Op 07/03/2016 werd de registratie wettelijke samenwoning geweigerd.

-Op 24/03/2016 werd er een schrijven gericht aan verweerder met de mededeling dat er een extra uitstel werd toegekend.

-Een e-mail bericht van de Cel schijn- en Afgedwongen Huwelijken van de stad Antwerpen maakte duidelijk dat er inderdaad een en ander was misgelopen. "Uw cliënt kreeg de verkeer brieven toegestuurd", stond letterlijk in de email te lezen.

Zoals hierboven reeds weergegeven, werd er op 21 april 2016 de beslissing genomen om de wettelijke samenwoning toe te kennen en werd dit eveneens in het Register van de Burgerlijke Stand opgenomen.

Het gegeven dat verweerder nu opeens als referte: het O.V. nummer 8305513 hanteert, waar voordien het O.V. nummer 8169270 werd gehanteerd, zaait nog meer twijfel.

Verwerende partij maakt nergens in de bestreden beslissing duidelijk dat het wel degelijk over verzoeker gaat, en niet wederom over een verkeerd dossier, zoals eerder reeds het geval geweest is....

-Bovendien is het meer dan duidelijk dat betrokkenen een relatie van twee jaar hebben, daar hun eerste aanvraag werd ingediend op 27/10/2015. Op dat moment was verzoeker reeds in België en woonden zij reeds samen. Op datum van de bijlage 20 (dd. 09/02/2017, woonde verzoeker reeds meer dan één jaar samen met zijn partner.

De bestuurlijke overheid had reeds geoordeeld over de stabiliteit van de relatie, waardoor de motivering die enkel de beoordeling van de intenties van betrokkenen inhoudt, een tegenstrijdigheid in zich draagt. Er is sprake van een onredelijke beslissing en daarenboven van een absolute schending van de motiveringsplicht. De beslissing kan immers duidelijk geen draagkracht vinden in de motivering van de beslissing, daar de feitelijke overwegingen enkel refereren naar de intenties van betrokken en de stabiliteit van hun relatie. Evenwel werd hier reeds over geoordeeld bij de procedure van wettelijke samenwoning. Wanneer het dan aan verweerder toekomt om een motivering aan te halen waarbij er overwegingen dienen geformuleerd te worden op de duur van de relatie van partijen, kopieert deze gewoon het advies van het parket.

Bijgevolg zijn artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden."

2.1.2. Wat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, daar de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer

dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met K.S.S., die de Bulgaarse nationaliteit bezit.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.”

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar Belgische partner.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen

De Raad herinnert er aan dat het duurzaam en stabiel karakter van een relatie pas is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

In casu blijkt niet dat er een gemeenschappelijk kind is. Ook blijkt niet dat de partners gedurende één jaar voorafgaand aan de aanvraag ononderbroken in België hebben of in ene ander land hebben samengewoond, nu de verklaring van wettelijk samenwoning, afgelegd te Antwerpen op 27 oktober 2015, op 21 april 2016 overgeschreven werd in het bevolkingsregister en op 13 augustus 2016 de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd werd. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dient men een jaar voorafgaand aan de aanvraag samen te wonen en niet een jaar voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Bijgevolg diende de verwerende partij te onderzoeken of de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geen bewijsstukken voorgelegd heeft die aantonen dat zij en haar partner

mekaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Het dossier bevat enkel een aantal verklaringen van de partijen dat ze mekaar op 27 november 2013 hebben leren kennen, dat ze sinds 15 december 2013 een relatie hebben en dat mevrouw een aantal keren heen- en teruggereisd is. Deze verklaringen worden niet door een begin van bewijs onderbouwd. Voorts bevat het administratief dossier het interview van beide partners bij de dienst schijn- en afgedwongen relaties van de stad Antwerpen en het advies van de procureur des konings te Antwerpen van 3 maart 2016. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij gebruik maakt van dit interview en het advies van de procureur des konings van Antwerpen om na te gaan of de verzoekende partij aan de voorwaarden voldoet van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a), van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat de verklaring van wettelijk samenwoonst overgeschreven werd in de registers van de burgerlijk stand verhindert niet dat de verwerende partij nagaat of de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a), van de Vreemdelingenwet en hierbij tevens de waarachtigheid van de relatie in vraag stelt. *In casu* weerlegt de verzoekende partij de concrete motieven van de bestreden beslissingen niet.

Met haar betoog in het verzoekschrift geeft de verzoekende partij te kennen niet akkoord te gaan met de bestreden beslissingen maar toont met haar summier betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat hij de voorgelegde stukken op kennelijk onredelijk wijze heeft beoordeeld en onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt krachtens artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van de 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“Artikel 74/13 Vreemdelingenwet waarborgt bij een beslissing tot verwijdering een individueel onderzoek. Dit artikel stelt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en gezondheidstoestand van betrokken onderdaan van een derde land”.

Voornoemd artikel is de omzetting van artikel 15 van de Richtlijn 2008/155/EG. De parlementaire voorbereidingen benadrukken dat de richtlijn een verplichting oplegt om over te gaan tot een individueel onderzoek en dat men rekening houdt met ‘alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.’”

Artikel 74/13 van Vreemdelingenwet refereert naar artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267)

Art. 8 EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op een eerbiediging van het privé-en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is al het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, openbare orde, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 8 EVRM is direct toepasbaar in het Belgisch intern recht.

Art. 8 EVRM impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (EHRM 21 JUNI 1988, Berrehab t. Nederland)

Bovendien kent het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaste rechtspraak die stelt dat de beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) Bovendien primeert dit artikel op de bepalingen van de vreemdelingenwet! (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het moge duidelijk zijn dat er in casu geen billijke belangenafweging heeft plaatsgevonden.

Er wordt aldus door verwerende partij zelf aangehaald dat er sprake is van een recht op gezins-en privéleven in hoofde van verzoeker. Aldus komt het er op neer een correcte belangenafweging te maken betreffende de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verzoeker heeft een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd met mevrouw K. S., geboren te Bulgarije op 15/07/1978. De wettelijke samenwoning werd geregistreerd in het bevolkingsregister. Aldus gaat de bestuurlijke overheid er vanuit dat er weldegelijk sprake is van een duurzame relatie. Samen zorgen zij voor de 17-jarige dochter van de partner, M. Zij hebben een erg goede band samen en verzoeker heeft groot verantwoordelijkheidsgevoel naar de dochter van zijn partner toe.

De belangen van verzoeker liggen in dit land, waardoor het onmogelijk wordt voor verzoeker om terug te keren naar het land van herkomst. Zijn gezins-en privéleven speelt zich hier af, en verzoeker heeft reeds grote stappen ondernomen om zijn leven in België op te bouwen

Bovendien zijn de arbeidsvoorzieningen in land van herkomst absoluut beperkt.

Wanneer de bestreden beslissing wordt doorgevoerd en verzoeker het land dient te verlaten, blijft de wettelijke partner van verzoeker alleen achter. Zij zal verder alleen moeten instaan voor de opvoeding van haar dochter, ook op financieel vlak. Het gezinsleven van verzoeker kan niet meer verder gezet worden en de verantwoordelijkheden die verzoeker heeft ten aanzien van zijn stiefdochter en partner kunnen niet verder opgenomen worden. Noch verzoeker, noch de partner, noch de stiefdochter, noch de maatschappij zullen hier bij gebaat zijn.

Om van recht op gezinsleven conform artikel 8 EVRM te kunnen genieten, dienen de partner van verzoeker en haar dochter mee te verhuizen naar het land van herkomst van verzoeker. Daar de vriendin een verblijfstitel heeft in België, liggen haar belangen hier. Mevrouw heeft bovendien een eigen zaak uit de grond gestampt en is zaakvoerder van de BVBA S. E. (stuk 5). Zij kan onmogelijk haar zaak in de steek laten. De stiefdochter loopt bovendien school in België. Daar het gezin allen geen banden hebben met Turkije, kan deze piste niet worden bijgetreden. De lokale verankering is in hoofde van de partner en haar dochter immers zo vergevorderd, dat het dan ook uitgesloten is dat zij verzoeker kunnen vervoegen naar Turkije.

De bestreden beslissing heeft geen evenredige afweging gekend. Het verderzetten van een gezinsleven wordt voor verzoeker onmogelijk, daar zijn familie in België woont. Verzoeker heeft geen belangen meer in Turkije en heeft totaal geen banden meer met het land. Verzoeker is sindsdien niet meer in Turkije geweest.

De bestreden beslissing is aldus een schending van artikel 8 EVRM en is een onredelijke beslissing. De evenredigheidstoets werd niet correct toegepast.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn.”

2.2.2. In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij een gezinsleven onderhoudt met mevrouw K.S.S. en haar dochter, met wie de verzoekende partij wettelijke samenwoont.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat enkel van toepassing is bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezinsleven vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Uit de motieven van de bijlage 20 blijkt dat de verwerende partij van mening is dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is nu er sprake is van een schijnrelatie. De motieven waarom de verwerende partij van mening is dat de relatie een schijnrelatie is, worden in de bestreden beslissingen weergegeven. In dit verband wijst de Raad er ook op dat de verzoekende partij en haar partner omtrent hun relatie gehoord werden. *In casu* gaat de verzoekende partij niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissingen en brengt ze ook geen bewijzen bij dat ze met haar vermeende partner effectief een liefdesrelatie onderhoudt. De verzoekende partij wijst enkel op het gegeven dat ze wettelijk samenwonen en dat hun samenwoonst overgeschreven werd in de registers van de burgerlijke stand. In dit verband wijst de Raad erop dat twee personen die in België een woning delen wettelijk kunnen samenwonen. Dat geldt niet alleen voor heteroseksuele of homoseksuele partners. Personen kunnen ook wettelijk gaan samenwonen met een familielid of met iemand anders waarmee ze geen liefdesrelatie hebben. *In casu* toont de verzoekende partij door louter te verwijzen naar de wettelijke samenwoonst niet aan dat ze effectief een gezin vormt met mevrouw K.S.S. en haar dochter. Bijgevolg diende de verwerende partij niet over te gaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De vaststelling van verwerende partij dat er geen gezinsleven bestaat dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, is zorgvuldig en kennelijk redelijk.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissingen een inbreuk uitmaken op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoonde dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Voor het overige geeft de verzoekende partij geen enkele indicatie omtrent “*het hoger belang van het kind*” en “*de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land*” die ten onrechte niet zou zijn betrokken bij de totstandkoming van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en die, als dat wel het geval zou zijn geweest, desgevallend tot een andere beslissing had kunnen leiden in die zin dat geen verwijderingsmaatregel zou zijn afgeleverd.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij voert in de hoofding van haar middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in het tweede middel op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 *juncto* 39/69, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS